

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

شبا هنگ راد

نهم مه ۲۰۱۰

۱۹ اردیبهشت [ثور] ۱۳۸۹

پس لرزه‌های اول ماه مه بر پیکره سرمایه

سنتاً و همواره کارگران در اول ماه مه، ضمن گرامیداشت این روز بزرگ و فرخنده، سرمایه‌داران را به عنوان بانی هزاران مصیبت سیاسی – اجتماعی مورد نکوهش قرار می‌دهند و خواهان بر چیدن نظام‌های سراسر ظلم و تبااهی‌اند. اول ماه مه امسال هم بار دیگر جهان شاهد صحنه‌های پر شور و خاطره انگیز کارگران از یکسو و ددمنشی‌های حافظان سرمایه در تقابل با خواسته‌های به حق کارگران و محرومان، از سوی دیگر بوده است. به عبارتی همه‌جا می‌شد این جنگ نابرابر و طبقاتی را دید. چهره دنیا در این روز متحول شده و کارگران و حامیان‌شان در صفی واحد معنای انسانیت و نماد حقیقی و درونی حاکمان و استثمارگران را به عینه مشاهده نمودند. ترکیه، سوئیس، آلمان، هلند، یونان، ایران، عراق و خلاصه همه‌جای جهان، بار دیگر و برای چندمین بار متوالی شاهد تعرض افسار گسیخته حافظان سرمایه علیه کارگران بود. حقیقتاً که تداوم این روند - یعنی پایمال نمودن حق و حقوق انسان‌ها در مناسبات کنونی - به امری بدیهی و تثبیت شده تلقی گشته و سرمایه بدون انجام و تکرار پی در پی آن، قادر به حیات نیست.

سرمایه حق کارگر را اصلاً و ابداً در مناسبات خود به حساب نمی‌آورد. به این دلیل روشن که دنیای تعریف شده وی، خلاف دنیای طبقه کارگر است. به دلیل این‌که قانونش را سرمایه‌داران نوشته‌اند و سود حاصله تولید هر جامعه‌ای هم به جیب عده‌ای انگل صفت و مفت‌خوار سرازیر می‌شود. واضح است که کارگر و حامیانش مخالف چنین قوانین و قواعد تنظیم شده کنونی‌اند. اول ماه مه یکی از آن روزها و تجلی اعتراض طبقه ایست که سرمایه‌داران مسبب آنند. بی تردید همه سعی و تلاش سرمایه بر آن است تا به یمن زور و سلاح کارگران را از طرح مطالبات و خواسته‌های‌شان باز دارد و بر استثمار بی انتهای خود بیفزاید. زندگی کارگران سرتاسر جهان به برکت دشمنان دیرینه‌شان در معرض تلاشی و نابودیست. استثمار و ناداری به اوج خود رسیده است و بار بحران فزاینده، کمر کارگران را خرد نموده است.

اخراج‌ها و بیکارسازی‌های روزانه و لگدمال نمودن و بالا کشیدن حقوق کارگران در جوامع نابرابر به امری عادی تبدیل گشته است. با تعرض به تنه‌های میلیون‌ها کارگر از فروپاشی سیستم سرمایه‌داری ممانعت به عمل می‌آوردند.

به اثبات رسیده است که این سیستم پاسخگوی مشکلات عدیده میلیاردها کارگر و محرومان سرتاسر جهان نیست. اصلاً و ابداً به درد طبقه کارگر نمی‌خورد و ذاتش تشدید بحران و نداری بیش از این سازندگان اصلی هر جامعه است. نمی‌توان با اخراج و با بیکارسازی و با تعرض نظامی به کارگران تا ابد جامعه را در جهت منفعت طبقه خودی هدایت نمود. این مناسبات و سیستم مترادف با بی حقوقی کامل جامعه بشریست و در عمل هم به اثبات رسیده است که انتخاب سیاست‌های رایج کنونی – از جمله تعطیلی کارخانه‌ها و عدم پرداخت حقوق چند ماهه کارگران – در این جامعه و آن جامعه بر اوضاع وخیم افزوده و قدرت‌مداران را به مخصصه انداخته است.

در این میان رژیم جمهوری اسلامی هم به عنوان جزئی ارگانیک از نظام امپریالیستی تلاشش بر آن است تا فضای کاری و زندگی کارگران را محدود و محدودتر نماید و بار اقتصاد درب و داغان خود را بر دوش کارگران و توده‌های ستمدیده سرشکن نماید. به همین دلیل در تداوم سیاست‌های هم‌وعانش بر یورش خود به کارگران افزوده و روز به روز دامنه زندگی را بر آنان تنگ و تنگ‌تر می‌نماید. به عبارتی حقیقی‌تر کارگر در ایران فاقد کمترین حقوق می‌باشد. کار طاقت‌فرسا و بی امکانی در مقابل حقوق بسیار ناچیز و به تبع از آن عدم پرداخت دستمزد آنان به رویه روتین کارفرمایان و نظام جمهوری اسلامی تبدیل گشته است. به راستی که سران حکومت در طول زمامداری‌شان در حق ملیون‌ها کارگر و محرومان سنگ تمام گذاشته‌اند و زندگی را بر آنان سیاه نموده‌اند. روزی نیست که خود بلندگوهای تبلیغاتی رژیم خبر از اخراج کارگران و سرکوب آنان ندهد. جمهوری اسلامی حق اعتراض را از کارگران سلب نموده است و پاسخ هرگونه مخالفتی به اوضاع نابسامان جامعه، زور سازمانیافته ضد انقلابیست. جمهوری اسلامی در عمل نشان داده است که به مانند همه نظام‌های سرکوبگر و استثمارگر به هیچ صراطی مستقیم نیست. نشان داده است که تنها و تنها به منافع طبقه حاکم و سرمایه‌داران می‌اندیشد. همه سعی‌اش بر آن است تا نهادها و ارگان‌های دلخواه خود را به کارگران تحمیل نماید و در ابعادی گسترده حقوق آنانرا زیر پا بگذارد؛ ارگان‌ها و نهادهایی که مبلغ و مجری سیاست‌های ضد کارگری رژیم جمهوری اسلامی در میادین تولیدی‌اند و همواره در تخالف با منفعت کارگران به صف شده‌اند. کارگر در عمل پی برده است که نمایندگان سرمایه مدافع آنان نیستند و می‌دانند که اشک تمساح ریختن‌های جانین بشریت صرفاً و صرفاً در جهت به انحراف کشاندن مبارزات آنان است.

تجمع اعتراضی کارگران بعد از سخنرانی عبدالرضا شیخ‌الاسلامی وزیر کار و امور اجتماعی در مشهد و طرح شعار "کارگر روز بیکاری‌ات مبارک، تا حق خود را نگیریم از پا نمی‌نشینیم". اعتراض ۸۰۰۰ نفری کارگران "کارخانه چینی البرز قزوین" و همچنین تجمع اعتراضی "کارگران چینی حمید در مسجد حسینی عشق علی قم" نسبت به بی توجهی طالبی رئیس خانه کارگر قم از اوضاع وخیم کاری – معیشتی کارگران و آن‌هم در اوّل ماه مه امسال، از جمله تک نمونه‌هاییست که در نظام جمهوری اسلامی بر سر کارگران روا می‌شود. متأسفانه این اوضاع بیش از سه دهه است که بر شانه‌های خمیده کارگران ایران سنگینی می‌کند. به موازات آن هم سه دهه است که کارگران در مقابل سیاست‌های اجحاف‌گرایانه سران حکومت به مقابله بر می‌خیزند و خواهان به رسمیت شناختن حقوق پایینی خویش‌اند. رژیم جمهوری اسلامی سه دهه است که بر سرکوب و استثمار ادامه می‌دهد و در مقابل کارگر هم سه دهه است که به انحای گوناگون کارفرمایان و حافظان منافع سرمایه را به نبرد فرامی‌خواند. صحنه ایران همواره و در همه میادین مملو از التهاب سیاسی و تنش‌های طبقاتیست.

روشن است که سران حکومت به دلیل تعلق‌شان به سرمایه، حاضر به به رسمیت شناختن حق و حقوق توده‌های محروم و بویژه طبقه کارگر نیستند. قصد و انگیزه شان استثمار و سودبری هر چه بیشتر از نیرو و بازوی کارگران

است. افکار و اندیشه سردمداران نظام هیچ‌گونه قرابتی با انسانیت ندارد و همه اهدافشان به یغما بُردن دست‌مایه‌های کارگران و زحمت‌کشان است. با زور و با سلاح به میدان آمده‌اند و با کُشت و کُشتار مخالفین و کارگران، حکومت‌داری می‌کنند. این رژیم مخالف هرگونه دیالوگ و متمدن‌انسانیست. زبان و منطقش با قهر ضد انقلابی شکل گرفته است و بدون به کار بستن روزانه آن قادر به کنترل فضای اعتراضی جامعه نیست. بنابر این و در عمل به اثبات رسیده است که خواسته‌های دیرینه توده‌های محروم و به ویژه طبقه کارگر بدون هدایت سازمان کمونیستی مسلح نمی‌تواند متحقق گردد و سرمایه علی‌رغم مشکلات فراوان و رو در رو بر حاکمیت ننگین خویش تداوم خواهد بخشید. به بیانی تجربه مبارزات کارگری – توده‌ای طی سه دهه اخیر نشان داده است که تحقق رفاه و آسایش و امنیت برای کارگران در دنیای سراسر ظلم و به ویژه در ایران با تداوم روش‌های تاکتونی ناممکن می‌باشد و انرژی‌ها را از درون می‌سوزاند. اگر چه کارگران جوامع مختلف و همچنین کارگران ایران قادر گردیدند تا در اول ماه مه دشمنان طبقاتی خویش را در ابعادی گسترده به نبرد فراخوانند؛ اما به موازات آن‌ها باید اذعان نمود تا زمانی که کارگران فاقد سازماندهی و برنامه روشن و مدون کمونیستی‌اند، پیشرفت امر انقلاب با دست‌انداختن‌های جدی روبرو خواهد گردید. وجود هزاران اعتصاب و اعتراض و تعرض سیاسی - صنفی به پایگاه‌های سرمایه و متعاقباً بی سر انجامی و عدم پیشروی و پایداری حاکمیت سرمایه به نوبه خود بیانگر آن است که جنبش کارگری – توده‌ای به منظور تعرض به منافع سرمایه‌داران نیازمند هدایت و رهبری کمونیستی‌ست. کارگر در پرتو چنین خلائی قادر به کوتاه نمودن دست‌های سرمایه‌داران از منابع طبیعی نیست. مسلم است که دشمنان کارگران علی‌رغم اختلافات بر سر سودبری هر چه بیشتر، متحداند و به همین دلیل روشن هم، جامعه را بر اساس امیال و منفعت خویش سازمان می‌دهند.

در یک کلام و علی‌رغم چنین شکاف عظیم و طولانی باید گفت که امروز دنیای سرمایه به وضوح کامل به عظمت و قدرت کارگران پی برده است و می‌داند که اگر روزی بر سر اعتراضات و اعتصاباتشان ایدئولوژی کمونیستی حاکم گردد، کارش تمام شده است. می‌داند که اول ماه مه امسال، پس لرزه‌ای بر اندام طبقه‌اش بود و به خوبی آگاهست که اگر کارگران حول برنامه معین و انقلابی سازمان یابند، ریشه سرمایه‌داران را از بُن خواهند سوزاند. چرا که دنیای کارگر، دنیای انسانیت و راه‌اندازی انقلاب کمونیستی‌ست. چرا که باور عمیقش به دنیائی‌ست که متضمن منافع همه محرومان است. به قول مارکس:

"بگذار طبقات حاکمه در مقابل انقلاب کمونیستی بر خود بلرزند. پرولتاریا در این میان چیزی جز زنجیر خود را از دست نمی‌دهند، ولی جهانی را به دست خواهند آورد".

یادداشت:

وقتی انسان نبشته افشاء گرانه همکار گرانقدر ما آقای "شباهنگ راد" را می‌خواند نمی‌تواند یک آرزو را بر زبان نیاورد که ایکاش این دوست عزیز اندکی هم قلم بُران‌شان را در حمایت از بی حقوق‌ترین کارگر تاریخ یعنی کارگران افغان در ایران نیز به جولان می‌آوردند و با ابراز همسوئی با آنها زمینه آنرا مساعد می‌ساختند تا درنبردی که پرولتاریای ایران پیش رو دارد، از حمایت و همکاری هم‌زنجیران افغان خود نیز بهره مند می‌گردیدند.

به امید آنروز

اداره پورتال AA-AA